UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiu Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Scholastico. 283.

urn:nbn:de:hbz:466:1-71898

Visual Library

adhibito iureiurando confirmant, ſi quid illi, etiam quod turpiſſimum & abſurdiſſimum ſit, mirificis laudibus efferre inſtituant, id omnium optimum ac præſtantiſſimum eſſe: ac contrà, ſi illi etiam virtutem ipſam vituperare aggrediantur, eam quàm celerrimè inſectantur. Quamobrē cordatis viris vtrumque fugiendum eſt, nempe & adulari, & adulationibus deliniri. Ambo enim iſta, vt hominum riſum miſſum faciam, & incurabile vitium, & intolerandum cruciatum parturiunt.

ἀπηρτημένοι, ὀμνύουσι μὲν ὅτι πάντων ἄριστον εἰ προέλοιντό τι ἐκεῖνοι, καὶ τῶν ἀτοπωτάτων θαυμάζειν, κακίζουσι δὲ ᾗ τάχος, εἰ καὶ αὐτὴν ἐπιχειρήσουσι κακῶσαι τὴν ἀρετήν. χρὴ τοιγαροῦν τοὺς ἐχέφρονας φεύγειν καὶ τὸ κολακεύειν, καὶ τὸ κολακεύεσθαι. ἄμφω γὰρ, ἵνα παρῶ τὸν τῶν ἀνθρώπων γέλωτα, καὶ κακίαν ἀνήκεστον, καὶ τιμωρίαν ἀνύποιστον ὠδίνει.

Archontio remp. gerenti. 282.

Ἀρχοντίῳ πολιτευομένῳ. σπβ.

Illud quidem perquàm exploratum habeo fore, vt ſi abs te quæram prudentiâne atque ingenij acumine Paulum antecellam, huiuſmodi percunctationem arrogantia ducas. Qui igitur id à me effici poſcis, quod ille minimè potuit? Nam cùm alato illi agricolæ (vt ſingulos præteream, quorum cauſa vrebatur) & Galatarum natio vſqueadeò ſubacta & oppreſſa fuerit, vt in Iudaiſmum propenderet, & Aſiatici ipſius verbis animum haud attēderint, & pſeudapoſtoli infeſtum aduerſus eum bellū geſſerint, nec tamen propterea quiſquam eum accuſet, verùm contrà ob inſtitutum ac voluntatem corona donet, ecquid tandem me accuſas, quòd cùm permultos, vt abs te dictum eſt, ad virtutem cohortatus ſim, atque etiam induxerim, permultos item à vitio extraxerim, Euſebius & Martinianus, & Zoſimus ac Maro conſiliis meis haudquaquam obtemperarint? At vide, ne dum me criminari videris, amentiam ipſe tuam ridendam propines, vt qui liberi arbitrij regulam ignores, culpámque corū, qui minimè paruerunt, in eum, qui minimè perſuaſit, transferas.

Μάλα ἀκριβῶς οἶδα, ὅτι εἴ σε ἐροίμην, πότερον ἐγὼ τὴν σύνεσιν ἀμείνων, ἢ Παῦλος. αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν εἰς ἀλαζονείαν θήσεις. πῶς οὖν ὃ μὴ ἴσχυσεν ἐκεῖνος παρ' ἐμοῦ ζητεῖς κατορθωθῆναι. εἰ γὰρ ἐκείνῳ τῷ ὑποπτέρῳ γεωργῷ, ἵνα τοὺς καθ' ἕνα παραλείψω. ἐφ' ἧς ἐπυροῦτο, καὶ τὸ γαλατῶν γένος ἐξεπολεμήθη εἰς Ἰουδαϊσμὸν ἀποκλῖναι. καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας οὐ προσέσχον, καὶ οἱ ψευδαπόστολοι διαπρύσιον ἐπολέμουν μάχην. καὶ οὐδεὶς αὐτὸν αἰτιᾶται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γνώμης στεφανοῖ, δι' ἣν αἰτίαν ἐμὲ αἰτιᾷ, ὃ ὡς φῇς, πολλοὺς μὲν εἰς ἀρετὴν παρακαλέσαντα καὶ πεπεικότα. πολλοὺς δ' ἐκ τῆς κακίας ἐξαρπάσαντα. ὅτι δὲ Εὐσέβιος, καὶ Μαρτινιανὸς, Ζώσιμός τε καὶ Μάρων, οὐκ ἐπείσθησαν ταῖς παραινέσεσιν, ἀλλ' ὅρα, μὴ δοκῶν ἐμὲ αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἀνοίας ὀφλήσῃς γέλωτα, ἅτε τὸν τῆς αὐτεξουσιότητος ὅρον ἀγνοῶν, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν οὐ πεισθέντων ἐπὶ τὸν οὐ πείσαντα μεταφέρων.

Theodoſio Scholaſtico. 283.

Θεοδοσίῳ σχολαστικῷ. σπγ.

Quo tempore Ezechias Hebræorum rex trophæum aduerſus Perſas, tum omni admiratione maius, tum humano robore atque humana ſpe ſublimius excitatū vidit, tum nimirū morbo percuſſus eſt: quò

Ἡνίκα Ἐζεχίας ὁ τῶν ἑβραίων βασιλεὺς εἶδε τρόπαιον κατὰ περσῶν ἐγηγερμένον, καὶ θαύματος κρεῖττον, καὶ πάσης ἀνθρωπίνης ῥώμης τε, καὶ ἐλπίδος ὑψηλότερον, τότε δὴ τότε νόσῳ βάλλεται,

λεται, ἵνα τὰ σκιρτήματα τῆς ψυχῆς χαλινοῦ ἀξιωθέντα, μὴ ἔξω τοῦ πρέποντος αὐτὴν παρεμπεσοῦσαι ἀναγκάσωσι, καὶ τὴν τῆς νίκης ὑπόθεσιν ἀλαζονείας διαδέξηται πόλεμος. εἰ τοίνυν καὶ τῇ σῇ μεγαλονοίᾳ, εὐημερίᾳ ἐλπίδος κρείττων ἐπέστη, μηδὲν ἀπηχὲς, μηδὲ λέγε μηδὲ πρᾶττε. ἀλλὰ καὶ κόλαζε τὴν ἀμετρίαν τῆς χαρᾶς. λύπης γὰρ αὕτη πλέον καταβλάπτειν πολλάκις πέφυκε.

Θεοπέμπτῳ ἐπισκόπῳ. σπδ.

Πάντων μὲν τῶν κατ' ἀνθρώποις ἀγαθῶν ὑπόθεσίς ἐστι καὶ κρηπὶς ἡ ὁμόνοια, καὶ χρὴ μηδενὶ διδόναι πολέμου καὶ μάχης ἀφορμήν. εἰ δέ που τὴν εὐσέβειαν παραβλαπτομένην, ἢ τοὺς ἀσθενεῖς ἀδικουμένους θεάσαιο, μὴ προτίμα τὴν εἰρήνην τῆς ἀληθείας. ἀλλ' ἵστασο γενναίως, ἕως αἵματος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενος. διὰ τοῦτο γὰρ εἴρηται τῷ ἀποστόλῳ τοῦθ' ὅπερ ἠθέλησας μαθεῖν. εἰ δυνατὸν τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες. ἔστι γὰρ ὅτε οὐ δυνατὸν, οἷον, ὅταν περὶ εὐσεβείας, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὁ λόγος· ἢ ὅταν περὶ ἀδικουμένων ὁ ἀγών. καὶ τί θαυμάζεις, εἰ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τοῦτο οὐ πανταχοῦ δυνατὸν, ὅπου γε καὶ ἐπ' ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς τῶν εἰς μίαν σάρκα τελούντων, ταύτην ἔλυσε τὴν ἀνάγκην εἰπὼν, εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω.

Τῷ αὐτῷ. σπε.

Ἐγὼ οὔτ' ἀναμάρτητός εἰμι, οὔτ' ἀναμαρτήτους ζητῶ φίλους. οὐ γὰρ εὑρήσω. ἀλλὰ τοὺς πολλὰ μὲν καὶ μέγιστα ἔχοντας κατορθώματα, ὀλίγα δὲ καὶ ἐλάχιστα ἐλαττώματα, ἐγκρίνω τῷ χορῷ. τοὺς δ' ἐναντίως τοῖς εἰρημένοις διακειμένους οὔτε καταριθμῶ, οὔτε ἀποκηρύττω. οὐ καταριθμῶ μὲν, ἵνα μὴ διαβολὴν ἐργάσωνται τῷ συλλόγῳ. εἰώθασι γὰρ ἅπαντες ἀπὸ τῶν

animæ ſaltus fræno compreſſi, non eum, vt extra decorum proſiliret, adigerent, victoriæque materiam arrogantiæ bellū exciperet. Quamobrem cùm tuæ quoque animi præſtātiæ felicitas omni ſpe pręſtantior contigerit, da operam, ne quid, quod abſurdum neque inconcinnum ſit, aut loquaris, aut facias. Quin potiùs immoderatam lætitiam coërce. Hac enim ipſa natura eſt, vt plus incommodi perſępe, quàm mœror, afferat.

Theopento Epiſcopo. 284.

Et ſi humanorum omnium bonorū ſeges ac velut fundamentum concordia eſt, neque cōmittere quiſquam debet, vt belli ac pugnæ anſam alicui porrigat: tamen ſi quid incommodi pietati importari, aut imbecillibus iniuriam inferri conſpexeris, caue ne pacem veritati anteponas: verùm forti ac ſtrenuo animo conſiſte, aduerſus peccatum ad extremum vſque ſpiritū dimicans. Propterea enim ab Apoſtolo illud dictum eſt, quod tibi à me exponi poſtulaſti. Si fieri poteſt, quantum ex vobis eſt, cum omnibus hominibus pacem habentes. Interdum id fieri nequit: verbi gratia, cùm de pietate, vt ſuperiùs dixi, ſermo inſtitutus eſt, aut cùm pro iis, quibus iniuria fit, certamē ſuſcipitur. Quid autem miraris hoc in aliis hominibus non vbique fieri poſſe, cùm in viro etiam & vxore, qui vna & eadem caro eſſe cenſentur, hanc neceſſitatem perfregerit, ad hunc modum loquēs, Si autem infidelis diſcedit, diſcedat.

Eidem. 285.

Ego nec peccati expers ſum, nec peccati expertes amicos quæro (non enim inueniam) verùm eos quidem qui maximis virtutibus, ac paucis minimiſque vitiis præditi ſunt, in amicorum claſſem aſcribo: eos autem, qui contrà affecti ſunt, nec numero, nec rurſus abdico. Non, inquam, numero, ne cœtui noſtro calumniam efficiāt (apud omnes enim hoc in conſuetudine poſitum eſt, vt quemque ex iis, qui cum